

Arrest

nr. 193 780 van 17 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 4 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juni 2017 tot weigering van verblijf (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 9 augustus 2016 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 24 juni 2016 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 25 februari 2015 reeds een asielaanvraag indiende in Zwitserland.

1.3. Op 14 september 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een verzoek tot terugname aan de Zwitserse autoriteiten. Op 15 september 2016 willigen de Zwitserse autoriteiten het terugnameverzoek in, op grond van artikel 18 (1) d) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot

vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 21 oktober 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en verzoeker wordt op 2 november 2016 overgedragen aan de Zwitserse autoriteiten.

1.5. Verzoeker, die verklaart op 9 mei 2017 opnieuw het Belgische grondgebied te hebben betreden, dient op 17 mei 2017 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.6. Verzoeker wordt 30 mei 2017 gehoord in het kader van de Dublin III-verordening.

1.7. Op 1 juni 2017 wordt een verzoek tot terugname gericht aan de Zwitserse autoriteiten. Op 2 juni 2017 willigen de Zwitserse autoriteiten het terugnameverzoek in, op grond van artikel 18 (1) d) van de Dublin III-verordening.

1.8. Op 27 juni 2017 worden een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker en een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 28 juni 2017 de beslissing tot weigering van verblijf. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : [M. I.]

voornaam : [S.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Eritrea

Alias : [N., S.], geboren te [...] op [...], Eritrea; [M., S.], [...], Eritrea; [M., S.], [...], Soedan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Zwitserland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Eritrea van Bilen afkomst verklaart te zijn, werd op 10.05.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 17.05.2017 asiel in België. Betrokkene was in het bezit van een originele beslissing van de Zwitserse autoriteiten met nummer N634926 Wef (afgegeven te Zwitserland op 28.03.2017) en een kopie van zijn identiteitskaart met nummer [...] (afgegeven te [...] op 07.01.2013). Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene 25.02.2015 in Zwitserland geregistreerd werden in het kader van een asielaanvraag.

Op 10.05.2017 werd betrokkene geregistreerd door onze diensten waarin hij verklaarde een eerste keer asiel te vragen in België. Echter toont onderzoek bij onze diensten aan dat betrokkene op 24.08.2016 reeds eerder een asielaanvraag indiende in België waarna het vingerafdrukkenonderzoek eveneens aantoonde dat betrokkene op 25.02.2015 reeds eerder asiel vroeg in Zwitserland. Vervolgens werd er op 14.09.2016 voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse instanties waarna ze op 15.09.2016 instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013. Vervolgens werd er op 21.10.2016 aan betrokkene een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend waarna betrokkene op d.d. 02.11.2016 door onze diensten werd overgebracht naar de Zwitserse autoriteiten.

Op 30.05.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielpcedure in België. Hierin bevestigde hij het feit dat hij reeds eerder asiel vroeg in Zwitserland en dat hij door onze diensten d.d. 02.11.2016 naar Zwitserland gerepatriëerd werd. Betrokkene verklaarde na zijn repatriëring voor een periode van 2 maanden in sociale woning te Aargau (CH) te hebben verbleven en stelde een F-statuut (verblijfsrecht) te hebben verkregen in Zwitserland. Hij stelde echter dat dit statuut d.d. 28.03.2017 werd ingetrokken door de Zwitserse instanties en dat hij gerepatriëerd zou worden naar Eritrea. Vervolgens vertrok betrokkene op 08.05.2017 opnieuw uit Zwitserland en reisde hij per trein en auto verder door

naar België met een transit via Frankrijk. Betrokkene verklaarde op 09.05.2017 gearriveerd te zijn in België en hij vroeg asiel in België op 17.05.2017.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij reeds eerder asiel vroeg in België. Betreffende een overdracht naar Zwitserland in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene niet terug te willen naar Zwitserland omdat de Zwitserse autoriteiten hem willen repatriëren naar Eritrea. Hij stelde echter ook geen andere bezwaren te hebben tegen Zwitserland.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 01.06.2017 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse instanties die op 02.06.2017 instemden met dit verzoek op grond van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een bepaalde lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wensen hieromtrent nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent ook dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dat hij asiel vroeg in België omdat hij reeds eerder asiel vroeg in Zwitserland. Desbetreffend merken we op dat betrokkene inderdaad in 2016 asiel vroeg in België maar dat hij vervolgens in het kader van Verordening 604/2013 gerepatriëerd werd naar de Zwitserse autoriteiten. Dit toont dan ook aan dat de verantwoordelijkheid van de Zwitserse autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ook op dat moment werd vastgelegd. Het feit dat

betrokkene vervolgens opnieuw asiel aanvraagt in België heeft geen invloed op deze verantwoordelijkheid. Hieromtrent merken we ook op dat de Zwitserse autoriteiten tevens nogmaals expliciet instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 en met hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Betrokkene verklaarde in het kader van een overdracht naar Zwitserland tevens ook dat hij in Zwitserland gerepatrieerd zal worden naar Eritrea. Desbetreffend stelde hij ook dat zijn verblijfsstatuut in Zwitserland werd ingetrokken en dat zijn in Zwitserland ingediende asielaanvraag werd afgewezen door de Zwitserse instanties. Dit wordt ook bevestigd door de door betrokkene aangevoerde documenten die aan hem werden afgeleverd door de Zwitserse autoriteiten. Desbetreffend merken we ook op dat Zwitserland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent dat Zwitserland asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise onderzocht hebben en dat zij minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren of gerespecteerd hebben.

Daarnaast benadrukken we tevens ook dat de Zwitserse instanties instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013. Artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 stelt dat: "de lidstaat verplicht is ...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". Dit betekent dus dat de Zwitserse instanties reeds een beslissing hebben genomen omtrent de door betrokkene in Zwitserland ingediende asielaanvraag, maar impliceert daarbij ook dat betrokkene na overdracht aan de Zwitserse instanties in Zwitserland de mogelijkheid zal hebben om een nieuwe asielaanvraag in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Zwitserse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Zwitserland zal dit verzoek door de Zwitserse instanties onderzocht worden. We benadrukken dan ook dat de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming, indien betrokkene besluit om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen bij de Zwitserse autoriteiten na zijn overdracht. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Daarnaast benadrukken we ook dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens mogelijks opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel - en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken desbetreffend ook op dat Zwitserland onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering, waardoor betrokkene de mogelijkheid kan hebben om een beroep in te dienen tegen zijn afgewezen asielaanvraag in Zwitserland, indien hij hiertoe nog niet de mogelijkheid heeft gekend, en daarin eventuele nieuwe elementen in verband met zijn vluchtmotieven kan aanhalen. Dit wordt ook bevestigd door het geactualiseerde rapport over Zwitserland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " ("Asylum Information Database - National Country Report - Switzerland", up-to-date vanaf 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin er geen melding wordt gemaakt van concrete, specifieke en structurele problemen betreffende toegang tot de beroepsprocedures in Zwitserland en waarin tevens ook wordt aangeduid dat opgestarte beroepsprocedures in Zwitserland automatisch schorsend effect hebben (p. 22-23).

Verder wensen we te benadrukken dat het indienen van een asielerzoek niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch

een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene in Zwitserland reeds werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correcte of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zwitserland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We verwijzen verder nogmaals naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport over Zwitserland waarin betreffende asielzoekers die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 naar Zwitserland worden getransfereerd geen obstakels of belemmeringen geïdentificeerd worden (p. 35). Echter wensen we wel te benadrukken dat het feit dat de asielaanvraag van betrokkene reeds werd afgewezen door de Zwitserse instanties kan impliceren dat betrokkene in de procedure voor herhaalde aanvragen zal terecht komen in Zwitserland. Het AIDA-rapport over Zwitserland maakt desbetreffend een belangrijke nuance en stelt dat er een onderscheid moet gemaakt worden tussen herhaalde aanvragen en herziening van een aanvraag. Er is enkel sprake van een herhaalde aanvraag wanneer er nieuwe en significante redenen worden aangehaald die een impact hebben op het onderzoek naar het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus. Wanneer de nieuwe aanvraag niet gebaseerd is op de elementen verbonden aan het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus, maar enkel te maken hebben met redenen om niet terug te keren (Vb. medische redenen) spreekt men over een herziening van de aanvraag. Tijdens het onderzoek naar een herhaalde aanvraag hebben asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen echter geen recht op verblijf in een opvangcentrum. Echter identificeert het AIDA-rapport over Zwitserland met betrekking over toegang tot opvangvoorzieningen bij herhaalde aanvragen dat er enkel een beperking is van de opvangvoorzieningen, meer specifiek een exclusie van sociale assistentie, maar dat het recht op noodzakelijke hulp behouden blijft (p. 54-69). Zo kunnen asielzoekers en kandidaatvluchtelingen in de procedure van herhaalde aanvragen opgevangen worden in zogenaamde “civil protection shelters”, waaromtrent het AIDA-rapport weliswaar verschillende tekortkomingen aanhaalt, maar tevens benadrukt dat een beslissing van het Federaal Hooggerechtshof in Zwitserland stelde dat deze situatie geen schending van de menselijke waardigheid inhoudt. Daarnaast wensen we in dit verband tevens ook te verwijzen naar het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde na zijn eerste overdracht aan Zwitserland in het kader van Verordening 604/2013 de mogelijkheid heeft gehad gedurende een periode van 2 maanden in een sociale woning te Argau (CH) te verblijven terwijl hij toen tevens ook reeds een negatieve beslissing had gehad van de Zwitserse autoriteiten betreffende zijn asielaanvraag.

Met betrekking tot de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen benadrukken we dan ook dat het AIDArapport vermeldt dat in het algemeen alle asielzoekers in staat zijn geweest om toegang te verkrijgen tot de materiële opvangvoorzieningen ondanks de toenemende druk op de opvangvoorzieningen en een mogelijke achteruitgang van de materiële opvangvoorzieningen als gevolg (“in general all asylum seekers have been able to access the material reception conditions up to now, despite the growing pressure that reception facilities face and the deterioration of conditions that result with it”, p. 56). Zo bedraagt de huidige bezettingsgraad in de federale opvangcentra in 2016 slechts 51% (p. 65) en kan er in geval van een nieuwe massale instroom voorzien worden in een bijkomend noodplan met voorziening van 3.000 bijkomende opvangplaatsen (p. 65). Verder wensen we te benadrukken dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zwitserland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo merken we desbetreffend op dat betrokkene tijdens zijn gehoor tevens ook stelde geen andere bezwaren te hebben tegen Zwitserland.

Tot slot benadrukken we dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat hij tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Zwitserland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder merken we ook op dat er geen aanwijzingen zijn dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zwitserland niet de

nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen indien nodig. Zo maakt het AIDA-rapport over Zwitserland duidelijk dat de Zwitserse wetgeving voorziet in toegang tot gezondheidszorg voor alle asielzoekers gedurende de gehele procedure alsook voor afgewezen asielzoekers in de vorm van noodzakelijke hulp. Daarnaast is er ook sprake van een ziekteverzekering voor alle asielzoekers (p. 72-73).

Tevens zullen de Zwitserse autoriteiten ten minste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

Bijgevolg dient de betrokkene zich aan te bieden bij de bevoegde Zwitserse autoriteiten."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 3 (2) van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"1. De Zwitserse asielwet:

Zwitserland kan een vreemdeling erkennen als vluchteling.

Als de asielaanvraag wordt afgewezen, vaardigt de Zwitserse migratiedienst een uitwijzingsbevel uit.

Daarbij onderzoekt zij of een uitwijzing mogelijk is. Als een uitwijzing niet mogelijk is, beveelt zij de tijdelijke toelating tot het grondgebied (F-kaart). De tijdelijke toelating is geen verblijfsstatuut, maar uitsluitend een beslissing tot niet-uitvoering van het uitwijzingsbevel gedurende een welbepaalde tijd.

"Persons granted temporary admission receive an F-permit. Technically this is not considered a real permit of stay, but rather the confirmation that a deportation order cannot be carried out and that the person is allowed to stay in Switzerland as long as this is the case. The concept of temporary admission is legally designed as a replacement measure for a deportation order that cannot be carried out because of international law obligations, humanitarian reasons or practical obstacles. This means that there is a negative decision, but the execution of this decision is stayed for the duration of the legal or humanitarian obstacles." (AIDA, p. 89).

Vrij vertaald: "Personen met een tijdelijke toelating, krijgen een F-kaart. Technisch gezien is dit geen verblijfskaart, maar eerder een bevestiging dat een uitzettingsbevel niet kan worden uitgevoerd en dat de persoon kan blijven in Zwitserland zolang dit het geval is. Het begrip "tijdelijke toelating" is een maatregel die geldt indien een uitzettingsbevel niet kan worden uitgeoefend omwille van verplichtingen onder de internationale wetgeving, humanitaire redenen of praktische hindernissen. Dit betekent dat er een negatieve beslissing is, maar dat de uitvoering hiervan wordt opgeschort gedurende de duur van de wettelijke of humanitaire hindernissen."

Concreet wordt de tijdelijke toelating bevolen indien de repatriëring :

- Niet mogelijk is wegens praktische hindernissen*
- Niet toegestaan is wegens strijdig met internationale wettelijke verplichtingen*
- Niet redelijk is wegens humanitaire redenen*

Zie ook <https://www.sem.admin.ch/dam/data/sem/asyl/verfahren/hb/e/hb-e4-d.pdf>

De vraag naar de tijdelijke toelating komt onder meer neer op de vraag of de vreemdeling die niet voldoet aan criteria van de conventie van Genève bij zijn terugkeer dreigt te worden behandeld op een wijze die strijdig is met art. 3 EVRM.

De relevantie van de tijdelijke toelating kan niet onderschat worden voor Eritrea. 39% van de Eritrese asielzoekers krijgen een tijdelijke toelating. Dit aantal zal nog toenemen nu het begrip "vluchteling"

nauwer wordt geïnterpreteerd als vroeger. Bij wijze van voorbeeld, krijgen jonge mannen die het land ontvluchtten om te ontsnappen aan een dreigende militaire dienstplicht niet langer het statuut van "vluchteling" maar wel van "tijdelijke toelating" (AIDA, p. 52).

Zie ook <https://www.nzz.ch/schweiz/grundsatzenscheid-keln-asyl-fuer-illegal-ausgereiste-eritreer-ld.143367>

De afgewezen asielzoeker kan zelf geen aanvraag tot tijdelijke toelating indienen. Dit behoort tot de exclusieve beslissingsbevoegdheid van de Zwitserse asielinstanties

Zie ook <https://www.sem.admIn.ch/dam/data/sem/asyl/verfahren/hb/e/hb-e4-d.pdf>

Vreemdelingen aan wie de tijdelijke toelating wordt toegekend, genieten van een - weliswaar beperkt-recht op verblijf, werk en sociale medische bijstand.

2. De beëindiging van de tijdelijke toelating:

De tijdelijke toelating wordt ingetrokken indien de vreemdeling Zwitserland definitief verlaat. Hij wordt geacht het land definitief te hebben verlaten als hij een asielaanvraag heeft ingediend in het buitenland: "Apart from the review of the necessity of protection due to the situation in the country or the situation of the person, temporary admission ceases automatically if a person leaves Switzerland permanently, if he or she is abroad for more than two months without a permission to travel, or if he or she receives a residence permit. 4 A person's departure from Switzerland is already considered permanent if the person asks for asylum in another country. (Article 26a(a) OERE (Ordonnance sur l'exécution du renvoi et de l'expulsion d'étrangers, Ordinance on the Enforcement of the Refusal of Admission to and Deportation of Foreign Nationals). This can lead to unclear situations if persons are transferred back to Switzerland from other European states, and then find that their temporary admission has ceased in the meantime." (AIDA, p. 92)

Vrij vertaald: "Naast een herevaluatie van de nood aan bescherming ingevolge de situatie in het land of van de betrokkene, stopt de tijdelijke toelating automatisch indien de persoon Zwitserland definitief verlaat, als hij of zij meer dan twee maanden in het buitenland heeft verbleven zonder verblijfsmachtiging, of als hij een verblijfskaart krijgt. Er is sprake van een definitief vertrek naar het buitenland indien de persoon asiel heeft aangevraagd in een ander land (art. 26a(a) Zwitserse asielwet). Dit kan leiden tot onduidelijke situaties indien personen teruggestuurd worden naar Zwitserland vanuit andere Europese lidstaten, en dan vaststellen dat hun tijdelijke toelating intussen werd beëindigd."

3. De toepassing op de onderhavige zaak:

Verzoeker heeft reeds in 2016 het voorwerp uitgemaakt van een overdracht door België naar Zwitserland onder de Dublin III-Verordening.

Door deze overdracht heeft verzoeker zijn rechten in Zwitserland verloren. Met name werd zijn bestaande F-kaart ingetrokken.

Deze intrekking gebeurde zonder beoordeling van het non-refoulementsbeginnsel noch van enige verenigbaarheid met art 3 EVRM. Integendeel, hoewel de Zwitserse overheid van mening was dat verzoeker niet-repatrieerbaar was naar Eritrea, werd zijn F-kaart ingetrokken op de loutere grond dat verzoeker een asielaanvraag in België had ingediend (nota bene de asielaanvraag op grond waarvan hij teruggestuurd werd naar Zwitserland).

Verder blijkt uit het AIDA-rapport over Zwitserland dat nieuwe asielaanvragen die niet berusten op nieuwe elementen worden afgewezen zonder formele beslissing: "Unmotivated or repeated subsequent applications with the same motivation will be dismissed without a formal decision. The Federal Administrative Court has clarified that, normally, there is no legal remedy to appeal this dismissal decision. However, if the SEM has applied this provision incorrectly, there is the right to an effective remedy for denial of justice", Vrij vertaald: Ongemotiveerd aanvragen of herhaalde aanvragen op dezelfde motieven worden afgewezen zonder formele beslissing. De Federale Administratieve rechtbank heeft geoordeeld dat er normaal gezien geen beroep mogelijk is tegen deze weigering. Maar als de SEM deze wettelijke bepaling incorrect heeft toegepast, kan een procedure wegens rechtsweigering worden ingeleid." (AIDA, p. 48). Het uitblijven van een beslissing maakt het ook onmogelijk om beroep aan te tekenen zodat een schending voorligt van art. 13 EVRM.

Van elk van voormelde problemen had de Belgische overheid kennis. Zij erkent de intrekkingbeslissing van Zwitserland te hebben ontvangen, en verwijst zelf naar het AIDA-rapport over Zwitserland.

Desalniettemin oordeelde zij dat een overdracht van verzoeker naar Zwitserland toegelaten zou zijn:

- zonder te onderzoeken of verzoeker het voorwerp zal uitmaken van een gemotiveerde beslissing over zijn asielaanvraag

en/of

- zonder te onderzoeken of verzoeker het voorwerp zal uitmaken van een onderzoek naar de tijdelijke toelating of ruimer de verenigbaarheid van zijn repatriëring met art. 3 EVRM.

Bijgevolg is de bestreden beslissing manifest nietig. Dit is met name strijdig met het zorgvuldigheidsbeginnsel op grond waarvan de Belgische overheid rekening moet houden met alle elementen van het dossier, minstens met de formele en materiële motiveringsplicht nu nergens verduidelijkt wordt waarom

voormelde problematiek een terugkeer naar Zwitserland niet in de weg zou staan. Ondergeschied is zij strijdig met art. 3 EVRM, en/of het non-refoulementsbeginsel.

De loutere verwijzing naar het vertrouwensbeginsel, op grond waarvan mag worden verondersteld dat Zwitserland dit zal doen omdat zij nu eenmaal een verdragspartij is bij het EVRM/de Conventie van Genève/De Dublin - III Verordening volstaat in het licht van de concrete elementen van dit dossier duidelijk niet.

De Zwitserse autoriteiten hebben reeds erkend dat een repatriëring naar Eritrea niet wettig en/of redelijk is, maar hebben niettemin het statuut van tijdelijke toelating ingetrokken. Dit heeft tot gevolg dat verzoeker hetzij in de illegaliteit zal terecht komen waardoor hij hetzij genoodzaakt zal zijn om terug te keren naar zijn vaderland, hetzij repatriëerbaar wordt naar Eritrea. Het spreekt voor zich dat dit leidt tot een moeilijk herstelbaar nadeel. Op heden is deze situatie in Eritrea nog steeds niet gewijzigd: Zie onder meer UK Home Office, *Country information and protection guidelines for British asylum authorities on national service and illegal exit (exemptions and alternatives to national service; desertion and evasion in practice; punishment for illegal exit; failed asylum seekers; etc)*, 10.2016: "Persons who are perceived to have evaded or deserted from national service are likely to be subject to punishment, including detention and ill-treatment that amounts to a breach of Article 3 ECHR on return. ...A person who left Eritrea lawfully, therefore has not evaded or deserted from national service, but on return is likely to be required to undertake national service is likely to face conditions that amount to a breach of Articles 3 and 4 of the ECHR."

Vrij vertaald: *Personen die zich onttrokken hebben aan de nationale dienstplicht, of geacht worden dit te hebben gedaan, zullen normaal gezien onderworpen worden aan een straf, met inbegrip van detentie en mishandeling, hetgeen neerkomt op een schending van art 3 EVRM. Een persoon die Eritrea heeft verlaten op een wettige wijze, en dus niet geacht wordt te hebben gedeserteerd of zich te hebben onttrokken aan de nationale dienstplicht, maar die bij zijn terugkeer gehouden is om zijn dienstplicht te doen, zal normaal gezien het slachtoffer worden van een behandeling die strijdig is met art. 3 en 4 EVRM."*

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. De inhoud verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verweerder heeft zo, onder meer, duidelijk gemotiveerd dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker toekomt aan de Zwitserse autoriteiten en dit gelet op artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 18 (1) d) van de Dublin III-verordening. Hij lichtte toe dat verzoeker op 25 februari 2016 reeds asiel vroeg in Zwitserland, hij op 2 november 2016 door de Belgische autoriteiten een eerste maal werd overgedragen aan de Zwitserse autoriteiten op grond van deze laatste bepaling en ook het terugnameverzoek in het kader van de tweede in België ingediende asielaanvraag op deze grond door de Zwitserse autoriteiten werd aanvaard. Hierbij werd ook rekening gehouden met verzoekers verklaringen dat zijn zogenaamde F-kaart in Zwitserland werd ingetrokken en hij aldaar dreigt te worden gerepatriëerd naar zijn herkomstland en gemotiveerd waarom er geen redenen blijken dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verweerder duidde dat volgens hem niet blijkt dat er redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker als gevolg van een overdracht aan Zwitserland dreigt terecht te komen in een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) of om aan te nemen dat Zwitserland het non-refoulementbeginsel niet zou respecteren. In dit verband werd ook gemotiveerd aan de hand van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" ("Asylum Information Database - National Country Report - Switzerland", up-to-date vanaf 31 december 2016, verder AIDA-rapport genoemd). Er kan worden aangenomen dat het bestuur met zijn motivering voormelde verklaringen op zich heeft beantwoord. Verzoeker blijft in gebreke aannemelijk te maken dat de gegeven motieven niet pertinent en draagkrachtig zijn of enig gebrek in de formele motivering concreet aan te tonen. Een schending van de aangehaalde bepalingen of van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en wordt het middel vanuit dit oogpunt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.2.4. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat Zwitserland verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag, op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 (1) d) van de Dublin III-verordening.

Artikel 18 (1) d) van de Dublin III-verordening stelt als volgt:

“Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat

1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

[...]

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

Artikel 18 (2) laatste lid van de Dublin III-verordening bepaalt:

“In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU.”

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de wet heeft geoordeeld dat de behandeling van het asielverzoek, overeenkomstig de bepalingen van de Dublin III-verordening, in beginsel berust bij de Zwitserse autoriteiten. Hij brengt hiertoe geen argumenten aan.

2.2.5. Verzoeker betoogt in wezen dat een verwijdering naar Zwitserland voor hem een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Zwitserland te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk

maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

2.2.7. De Raad benadrukt dat de Dublin III-verordening berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Dit is het geval bij overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten derwijze dat een ernstig en reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen bestaat. Op grond van het in voormeld artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3 (2) tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Een dergelijk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, eerste lid van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.2.8. Verzoeker wijst op het systeem van tijdelijke toelating (“*temporary admission*”) zoals dit bestaat in de Zwitserse wetgeving. Hij benadrukt dat een afgewezen asielzoeker zelf geen aanvraag voor een tijdelijke toelating kan indienen, doch dit behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de Zwitserse asielinstanties. Hij merkt op dat deze toelating een einde neemt onder meer indien de betrokkene Zwitserland definitief verlaat – hetgeen het geval is bij het indienen van een asielaanvraag in een ander land – of indien de betrokkene meer dan twee maanden in het buitenland verblijft zonder toestemming. Hij voegt een stuk waaruit blijkt dat op 28 maart 2017, oftewel nadat hij reeds een eerste maal werd overgedragen door België aan de Zwitserse autoriteiten overeenkomstig de Dublin III-verordening, de Zwitserse autoriteiten hebben besloten tot de intrekking van zijn tijdelijke toelating van 15 juli 2016 gelet

op zijn eerdere definitieve vertrek wegens het indienen van een asielaanvraag in België en het gegeven dat hij meer dan twee maanden zonder toestemming in het buitenland verbleef. Hij stelt dat hij aldus zijn rechten in Zwitserland heeft verloren en dat bij deze intrekingsbeslissing geen beoordeling van het non-refoulementbeginsel noch een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM heeft plaatsgevonden. Verder stelt hij dat uit het AIDA-rapport blijkt dat nieuwe asielaanvragen die niet berusten op nieuwe elementen worden afgewezen zonder formele beslissing. Hij is van mening dat het uitblijven van een beslissing het onmogelijk maakt om beroep aan te tekenen zodat een schending voorligt van artikel 13 van het EVRM. Hij betoogt dat verweerder ten onrechte niet heeft onderzocht of hij het voorwerp zal uitmaken van een gemotiveerde beslissing over zijn asielaanvraag en evenmin is nagegaan of hij opnieuw het voorwerp zal uitmaken van een onderzoek naar de tijdelijke toelating of ruimer de verenigbaarheid van een eventuele uitwijzing met artikel 3 van het EVRM.

2.2.9. Uit het AIDA-rapport blijkt dat een tijdelijke toelating in Zwitserland wordt toegekend aan personen wier asielaanvraag werd afgewezen doch ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel niet kan worden tenuitvoergelegd omwille van verplichtingen die volgen uit het internationale recht, humanitaire redenen of praktische problemen. De betrokkene wordt toegelaten in Zwitserland te verblijven zolang dit het geval is. Na afwijzing van een asielerzoek wordt in tweede instantie steeds onderzocht of de verwijdering van de aanvrager wettelijk, redelijk en mogelijk is. De tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel wordt opgeschort voor de duur van de legale dan wel humanitaire hinderpalen. De verblijfstitel die deze personen ontvangen heeft een aantal relevante beperkingen, zoals dat deze personen slechts in uitzonderlijke gevallen buiten Zwitserland mogen reizen (p. 89).

Het AIDA-rapport leert verder dat de tijdelijke toelating automatisch een einde neemt in geval van definitief vertrek – waarvan sprake is bij het indienen van een asielaanvraag in een ander land –, een verblijf in het buitenland van meer dan twee maanden zonder toestemming of het verkrijgen van een verblijfstoelating. Er bestaat een beroepsmogelijkheid binnen de 30 dagen, in het kader waarvan de rechtbank een advocaat kan aanstellen om de betrokkene bij te staan en te vertegenwoordigen (pp. 91-92).

2.2.10. De Raad stelt vast dat op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met het door verzoeker verklaarde dat zijn tijdelijke toelating in Zwitserland is ingetrokken. Middels zijn motivering gaf verweerder evenwel aan dat aldus nog niet blijkt dat de asielerprocedure in Zwitserland structurele tekortkomingen zou kennen of dat Zwitserland vreemdelingen of asielzoekers in strijd met het non-refoulementbeginsel of artikel 3 van het EVRM zou verwijderen van het grondgebied. In de bestreden beslissing wees verweerder er zo op dat Zwitserland het Vluchtelingenverdrag ondertekende en partij is bij het EVRM en zag hij geen redenen waarom er niet kon worden van uit gegaan dat dit land het non-refoulementbeginsel alsook de andere verdragsverplichtingen voorkomende uit deze verdragen nakomt. Hij wees op het gestelde in het AIDA-rapport dat er geen obstakels zijn om asielzoekers onder de Dublinreglementering over te dragen aan Zwitserland. Evenzeer werd er op gewezen dat Zwitserland onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen alsook beslissingen van detentie en verwijdering en op de mogelijkheid die verzoeker heeft om in Zwitserland een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Er werd in dit verband rekening mee gehouden dat verzoeker reeds een asielerprocedure doorliep in Zwitserland. Verweerder wees er op dat in deze situatie ofwel een herhaalde asielaanvraag kan worden ingediend, waarvan sprake is indien nieuwe en significante redenen worden aangehaald die een impact hebben op het onderzoek naar het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus, ofwel een vraag tot herziening van een aanvraag, indien men zich wenst te beroepen op redenen die een terugkeer in de weg staan.

Verweerder stelde in zijn beslissing verder nog vast dat verzoeker, los van zijn ingeroepen vrees dat Zwitserland hem zal verwijderen naar zijn herkomstland, niet aangaf op andere gronden enig bezwaar te hebben tegen een overdracht aan dit land en dat verzoeker bij zijn eerdere terugkeer naar Zwitserland, ondanks het gegeven dat zijn asielaanvraag als dusdanig was afgewezen, nog een sociale woning kreeg toegekend. Evenzeer werd vastgesteld dat verzoeker niet aangaf gezondheidsproblemen te hebben.

Aldus dient te worden aangenomen dat verweerder, bij zijn onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM, niet enkel oog heeft gehad voor de algemene situatie van asielzoekers in Zwitserland doch ook oog heeft gehad voor de individuele situatie van verzoeker.

2.2.11. De Raad stelt in casu, op basis van de voorliggende stukken, vast dat verzoeker van de Zwitserse autoriteiten op 15 juli 2016 een tijdelijke toelating verkreeg oftewel de zogenaamde F-kaart.

Uit zijn verklaringen in het kader van zijn eerste asielaanvraag in België blijkt dat verzoeker, niettegenstaande hij een vorm van bescherming verkreeg in Zwitserland, diezelfde maand nog doorreisde naar België. Hij gaf en geeft nochtans niet aan problemen te hebben gekend in Zwitserland. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat deze vorm van bescherming een normaal en menswaardig leven in Zwitserland niet mogelijk maakt(e). Verzoeker geeft zo zelf ook reeds aan dat deze personen “*een – weliswaar beperkt – recht op verblijf, werk en sociale/medische bijstand*” hebben. Door opnieuw asiel te vragen in België en langer dan twee maanden en zonder toestemming het Zwitserse grondgebied te verlaten, heeft hij zelf een situatie gecreëerd waarin hij zijn F-kaart in Zwitserland heeft verloren. Er blijkt dat, na verzoekers eerdere overdracht aan Zwitserland op 2 november 2016, op 28 maart 2017 inderdaad door de Zwitserse autoriteiten werd vastgesteld dat de eerder toegekende tijdelijke toelating een einde had genomen, waar verzoeker werd geacht – gelet op zijn asielaanvraag in België – definitief het land te hebben verlaten en hij zonder toestemming meer dan twee maanden het Zwitserse grondgebied had verlaten. Er blijkt niet dat verzoeker beroep instelde tegen deze beslissing. Evenmin blijkt dat hij een nieuw verzoek tot bescherming richtte tot de Zwitserse autoriteiten. Verzoeker reisde opnieuw af naar België.

2.2.12. In de bestreden beslissing wees verweerder er allereerst op dat Zwitserland het Vluchtelingenverdrag ondertekende en partij is bij het EVRM. Hij zag geen redenen waarom er niet kon worden uitgegaan van het gegeven dat Zwitserland het non-refoulementbeginsel alsook de andere verplichtingen voortkomende uit deze verdragen nakomt. De Raad stelt vast dat dit standpunt dient te worden bijgetreden.

Verzoeker maakt zo allereerst niet aannemelijk dat enige concrete aanwijzing voorligt dat Zwitserland geen gedegen onderzoek voert in het kader van de asielaanvraag naar de vraag of er redenen zijn om de vluchtelingenstatus te erkennen. Het gegeven dat de Zwitserse autoriteiten op zeker ogenblik in het kader van de beoordeling van Eritrese dossiers in het licht van het Vluchtelingenverdrag een wijziging hebben doorgevoerd, volgens verzoeker een verstrenging, maakt nog niet dat deze autoriteiten geen concrete en correcte toetsing zouden doorvoeren in het kader van de criteria voor de erkenning als vluchteling of de asielprocedure wat dit betreft geen voldoende waarborgen inhoudt.

Daarnaast brengt verzoeker evenmin concrete aanwijzingen aan dat asielzoekers in Zwitserland dienen te vrezen voor onmenselijke of vernederende behandelingen of dat Zwitserland daadwerkelijk vreemdelingen zou verwijderen in strijd met het non-refoulementbeginsel of artikel 3 van het EVRM, ook niet in de situatie van een vreemdeling die een tijdelijke toelating verkreeg die werd beëindigd wegens zijn vertrek uit het Rijk en die nadien opnieuw wordt overgedragen aan Zwitserland. Er liggen geen concrete gegevens voor die er op wijzen dat de Zwitserse autoriteiten in een dergelijke situatie personen van wie reeds werd vastgesteld dat zij, om welke reden dan ook, onverwijderbaar zijn, alsnog effectief uitwijzen tenzij uit een nieuw onderzoek blijkt dat hiervoor geen belemmeringen meer bestaan of internationale verplichtingen zich hiertegen niet langer verzetten. In zoverre verzoeker stelt opnieuw naar België te zijn gereisd omdat de Zwitserse autoriteiten hem wilden repatriëren naar zijn herkomstland, betreft dit niet meer dan een loutere bewering waarvan geen begin van bewijs wordt aangebracht. In deze situatie maakt het AIDA-rapport ook enkel melding van het gegeven dat dit kan leiden tot “*unclear situations*” (onduidelijke situaties), zonder evenwel aan te geven dat in deze gevallen een risico ontstaat op miskenning van het non-refoulementbeginsel dan wel artikel 3 van het EVRM. Terzelfdertijd betwist verzoeker het gestelde in de bestreden beslissing ook niet dat het AIDA-rapport aangeeft dat er geen obstakels konden worden vastgesteld om asielzoekers onder de Dublin-reglementering over te dragen aan Zwitserland. Er blijkt niet dat in dit verband enig voorbehoud werd gemaakt voor een welbepaalde categorie van asielzoekers of Dublinterugkeerders, zoals personen van wie de tijdelijke toelating werd beëindigd omwille van het vertrek uit het Rijk. In de bestreden beslissing wordt er verder op gewezen dat Zwitserland onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen alsook beslissingen van detentie en verwijdering. Verzoeker weerlegt dit gegeven niet. De Raad benadrukt dat – waar verzoekers grief in wezen neerkomt op een vrees dat hij in strijd met artikel 3 van het EVRM door de Zwitserse autoriteiten zal worden verwijderd naar zijn herkomstland – niet blijkt dat hij bij een eventuele gedwongen verwijderingsmaatregel of vasthouding met het oog op verwijdering in Zwitserland dan geen effectieve en doeltreffende rechtsmiddelen ter beschikking heeft om hiertegen op te komen onder meer in het licht van artikel 3 van het EVRM. De Raad herhaalt andermaal dat geen concrete aanwijzingen voorliggen van enig reëel risico dat Zwitserland zou overgaan tot effectieve verwijderingen in strijd met artikel 3 van het EVRM of het non-refoulementbeginsel.

In de bestreden beslissing wordt eveneens gewezen op de mogelijkheid die verzoeker heeft om in Zwitserland een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Er werd in dit verband rekening mee gehouden dat

verzoeker aldaar reeds een asielprocedure doorliep. Verweerder wees er op dat in deze situatie ofwel een herhaalde asielaanvraag kan worden ingediend, waarvan sprake is indien nieuwe en significante redenen worden aangehaald die een impact hebben op het onderzoek naar het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus, ofwel een vraag tot herziening of heronderzoek van een aanvraag, in het kader waarvan elementen kunnen worden aangebracht die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Verzoeker toont niet aan dat hij middels een dergelijke herhaalde asielaanvraag of een vraag tot heronderzoek niet opnieuw zijn situatie ter beoordeling kan voorleggen aan de Zwitserse autoriteiten en in dit kader ook geen effectieve beroepsmogelijkheden kan aanwenden. Het gegeven dat een ongemotiveerde of identiek gemotiveerde herhaalde asielaanvraag kan worden afgewezen zonder formele beslissing betekent ook nog niet dat verzoeker niet met goed gevolg een vraag tot heronderzoek kan indienen, gelet op het onderscheid dat volgens het AIDA-rapport tussen deze beide soorten aanvragen dient te worden gemaakt. De Raad herhaalt dat niet blijkt dat verzoeker na zijn eerdere overdracht aan Zwitserland een dergelijke procedure heeft opgestart of dit dan niet mogelijk was. Verzoeker overtuigt aldus ook geenszins dat hij in Zwitserland noodzakelijkerwijze in de illegaliteit zal terechtkomen en bijgevolg geen andere keuze zal hebben dan terug te keren naar zijn herkomstland, waar hij stelt onmenselijk en vernederend te zullen worden behandeld.

In zoverre verzoeker nog aangeeft dat in Zwitserland niet steeds een effectief beroep mogelijk zou zijn in het kader van herhaalde asielaanvragen omdat een ongemotiveerde of identiek gemotiveerde herhaalde asielaanvraag kan worden afgewezen zonder formele beslissing, benadrukt de Raad dat uit de door verzoeker geciteerde passage blijkt dat ook in een dergelijke situatie een beroepsmogelijkheid bestaat waar men bij een incorrecte toepassing van de wettelijke bepaling een procedure wegens rechtsweigering kan inleiden. Er blijkt niet dat deze beroepsmogelijkheid niet effectief is. Verzoekers betoog op dit punt kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De Raad herhaalt dat de Dublin III-verordening berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. In het licht van hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat verweerder – wat Zwitserland betreft – ten onrechte heeft geduid dat kan worden aangenomen dat dit land zijn internationale verplichtingen nakomt en vreemdelingen niet onderwerpt aan onmenselijke of vernederende behandelingen en niet verwijderd naar hun land van herkomst indien dit in strijd zou zijn met de internationale verplichtingen voortvloeiende uit het Vluchtelingenverdrag en het EHRM. Verzoeker brengt geen concrete argumenten aan die erop wijzen dat de asielprocedure zoals die bestaat in Zwitserland systeemfouten bevat of dat in Zwitserland geen voldoende waarborgen bestaan tegen effectieve verwijderingen van het grondgebied die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of het non-refoulementbeginsel. Bijgevolg blijkt niet dat verweerder niet in redelijkheid kon terugvallen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel. In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat het bestuur geen voldoende zorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd in het kader van artikel 3 van het EVRM of dat enig verder onderzoek zich nog opdrong.

Er kan daarnaast niet worden vastgesteld dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing enig concreet aspect inzake verzoekers situatie ten onrechte niet in zijn beoordeling heeft betrokken. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige als dusdanig niet ingaat op de concrete motieven waarop de bestreden beslissing steunt en aldus ook niet aantoonde dat het bestuur hierbij is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

Ter terechtzitting gevraagd naar het wedervaren van verzoeker na zijn overdracht aan Zwitserland op 11 juli 2017, wordt geen melding gemaakt van enige slechte behandeling of noemenswaardige problemen die verzoeker er zou hebben ondervonden.

2.2.13. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker noch met zijn betoog noch aan de hand van de door hem aangebrachte stukken het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op miskennis van het non-refoulementbeginsel bij overdracht aan Zwitserland aantoonde. Aldus blijkt evenmin dat verzoeker zich dienstig kan steunen op artikel 3 (2) van de Dublin III-verordening. Het ontbreken van een daadwerkelijk rechtsmiddel in Zwitserland, of een risico op schending van artikel 13 van het EVRM aldaar, blijkt evenmin op basis van verzoekers uiteenzetting.

2.2.14. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, dat de risico's bij verwijdering naar Zwitserland door verweerder werden nagegaan, zowel wat betreft een

eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval. Er blijkt niet dat het gevoerde onderzoek niet volstond. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Een miskennis van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.15. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS